

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 241/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SG Shopping s. r. o.**, Staré Grunty 24, Bratislava, IČO 43 896 375, zastúpenej Bartošik Šváby s.r.o., Plynárenská 7/A, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Up/1037/2024 z 1. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie a platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 5Up/1037/2024 z 30. mája 2024 zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že žalobca [REDAKOVANÉ], s.r.o., [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal od sťažovateľky zaplata sumy 24 956,57 eur s príslušenstvom. Okresný súd vydal 30. mája 2024 platobný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 2. júla 2024. Dňa 21. júna 2024 podala sťažovateľka proti platobnému rozkazu odpor. Uznesením z 11. júla 2024 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol okresný súd o odmietnutí odporu podaného sťažovateľkou z dôvodu, že nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára (formulár – upomínacie konanie – odpor proti platobnému rozkazu Okresnému súdu Banská Bystrica), ktorého použitie zákon v prípade elektronického podania odporu obligatórne vyžaduje. Sťažovateľka podala proti uzneseniu o odmietnutí odporu sťažnosť z dôvodu nezákonného postupu súdu, ktorý spočíva v (i) porušení povinnosti súdu odmietnuť návrh, ktorý je neprípustný, (ii) vydaní nezákonného platobného

rozkazu, (iii) zaslaní nezákonného platobného rozkazu sťažovateľke a (iv) neprimeranej tvrdošti uznesenia o odmietnutí odporu vzhľadom na to, že sťažovateľka je spotrebiteľom, a preto by pri posudzovaní odporu spotrebiteľa mal súd splnenie podmienok odporu posudzovať miernejšie, najmä ak je tou vadou iba formálny nedostatok

3. Napadnutým uznesením okresný súd sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol, stotožňujúc sa so závermi vyslovenými v odôvodnení uznesenia o odmietnutí odporu, pričom v ňom žiadne pochybenia nevidel. Dospel k záveru, že odpor sťažovateľky proti platobnému rozkazu bol podaný elektronickými prostriedkami a bol autorizovaný podľa osobitného predpisu, nebol však podaný riadne prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, a preto nespĺňal náležitosti podľa § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“) a musel byť odmietnutý, a to bez skúmania jeho vecnej odôvodnenosti. V tejto súvislosti súd poukázal na ustálenú judikatúru ústavného súdu, v ktorej ústavný súd dospel k záveru o povinnosti podať odpor prostredníctvom príslušného elektronického formulára a odmietnutie odporu z tohto dôvodu nie je porušením práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa porušenia práva na spravodlivé súdne konanie z dôvodu prílišného formalizmu a nesprávneho výkladu príslušných právnych noriem zo strany okresného súdu uviedol, že § 12 ods. 3 zákona o upomínacom konaní výslovne upravil miernejšie posudzovanie vecného odôvodnenia v prípade odporu podaného spotrebiteľom, avšak toto ustanovenie nie je možné extenzívne a v rozpore s jeho znením aplikovať aj na formálne náležitosti elektronických odporov. Taktiež skonštatoval, že § 12 ods. 1 zákona o upomínacom konaní stanovuje dôvody, pre ktoré súd odpor odmietne (medzi nimi aj odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2), pričom toto ustanovenie je formulované ako povinný postup súdu. K argumentácii sťažovateľky o neprípustnosti podaného návrhu na vydanie platobného rozkazu uviedol, že v čase jeho posudzovania súd nemal a ani nemohol mať vedomosť o dôvode jeho neprípustnosti, ktorého existenciu tvrdí sťažovateľka. Dodal, že je bez právneho významu, či žalobca v návrhu uviedol, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy (*iura novit curia*). Skutočnosti opísané sťažovateľkou v sťažnosti, ako aj v podanom odpore je možné jednoznačne považovať za vecné odôvodnenie odporu v zmysle § 11 ods. 1 zákona o upomínacom konaní, nemožno však nimi odôvodňovať spätné neprípustnosť návrhu na vydanie platobného rozkazu. Podmienkou na to, aby sa súd mohol vecne zaoberať obsahom podaného odporu, je, aby podaný odpor spĺňal zákonné podmienky stanovené v § 11 zákona o upomínacom konaní a nedošlo tak k jeho odmietnutiu v zmysle § 12 ods. 1 písm. a), b) alebo c) zákona o upomínacom konaní. Súd v tejto súvislosti tiež skonštatoval, že samotným vydaním platobného rozkazu nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a ani porušenia princípu rovnosti strán, keďže žalovaný má v zmysle platnej právnej úpravy možnosť sa procesne brániť proti vydanému platobnému rozkazu, a to podaním odporu, ktorý spĺňa zákonom požadované náležitosti.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutému uzneseniu o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí odporu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) Okresný súd sa vôbec nezaoberal argumentmi sťažovateľky uvedenými v jej sťažnosti, a preto je jeho rozhodnutie arbitrárne.
- b) Nie je jej známa judikatúra, ktorá by riešila špecifickú situáciu, keď bol pred odmietnutím odporu vydaný platobný rozkaz v rozpore so zákonom z dôvodu, že v čase jeho vydania bol daný dôvod na odmietnutie návrhu na vydanie platobného rozkazu pre jeho neprípustnosť. Porušenie práva na spravodlivý proces tak sťažovateľka vidí predovšetkým vo vydaní nezákonného platobného rozkazu, keďže návrh na jeho vydanie mal byť v zmysle zákona odmietnutý ako neprípustný z dôvodu uvedeného v § 3 ods. 5 písm. c) zákona o upomínacom konaní, keďže podaným návrhom žalobca uplatnil nároky zo zmluvy o výkone správy, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, za služby, ktoré sťažovateľke nikdy neboli dodané. Porušenie práva na spravodlivý proces spočíva aj v tom, že zatiaľ čo sťažovateľke bol pre formálne porušenie zákona odmietnutý odpor, okresný súd vydal nezákonný platobný rozkaz.
- c) Výklad súdu, podľa ktorého odôvodnenie neprípustnosti návrhu na vydanie platobného rozkazu je vecným odôvodnením odporu, nie je možné akceptovať. Neprípustnosť návrhu je procesná podmienka, ktorú musí súd skúmať *ex officio* hneď na začiatku a počas celého konania. Ak takáto procesná podmienka nie je splnená, má to za následok odmietnutie návrhu a nevydanie platobného rozkazu. Vzhľadom na to, že táto procesná podmienka nebola splnená, súd mal povinnosť odmietnuť návrh ako neprípustný. Ak túto povinnosť opomenie a napriek tomu vydá platobný rozkaz, predmetné rozhodnutie má vadu a toto rozhodnutie je z tohto dôvodu v rozpore so zákonom.
- d) Napadnuté uznesenie je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a v rozpore so zákonom, keďže aprobuje predchádzajúce porušenie zákona, ktoré má výrazne negatívne dôsledky pre sťažovateľku. Zakladá sa na alibistickom odôvodnení v súvislosti s dôvodom neprípustnosti návrhu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu. Sťažovateľka vyčíta okresnému súdu, že sa nezaoberal jej sťažnostnými námietkami, a jeho rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, ktorým bolo aprobované predchádzajúce porušenie zákona v podobe vydania platobného rozkazu, ktorý nemal byť pre rozpor so zákonom o upomínacom konaní vôbec vydaný.

6. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné uviesť, že zákon o upomínacom konaní predpokladá podania na predpísaných elektronických formulároch, ktoré sprevádzajú celé konanie, a to aj pri odpore podanom elektronickými prostriedkami. Zákon pre upomínacie konanie je formálne prísny a nedodržanie formy sankcionuje. Sťažovateľka nepochybne zanedbala svoju zákonnú povinnosť (čo napokon ani v ústavnej sťažnosti nepoprela) a odpor proti platobnému rozkazu podala elektronicky, nie však prostredníctvom na to určeného formulára. Nedodržaním formálnych podmienok na podanie odporu sa preto sťažovateľka zastúpená advokátom sama vystavila následku v podobe odmietnutia odporu

podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní, podľa ktorého súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2 zákona, podľa ktorého ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára. Ak teda okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí odporu zamietol, nemožno také rozhodnutie považovať za arbitrárne a ústavne neudržateľné. To platí osobitne z toho dôvodu, že sťažovateľka bola pri podaní odporu zastúpená advokátom.

7. Ústavný súd súčasne dodáva, že uvedenú problematiku používania elektronických formulárov v upomínacom konaní už opakovane riešil. Ide o uznesenia ústavného súdu, ktorými boli ústavné sťažnosti odmietnuté z totožných dôvodov (IV. ÚS 118/2020, IV. ÚS 369/2020, I. ÚS 472/2020, II. ÚS 177/2020, I. ÚS 479/2020, I. ÚS 37/2021, I. ÚS 141/2021, IV. ÚS 208/2021, III. ÚS 326/2022, I. ÚS 464/2022, II. ÚS 524/2022, III. ÚS 551/2022, II. ÚS 588/2022, IV. ÚS 12/2023, III. ÚS 294/2023, II. ÚS 322/2023, I. ÚS 400/2023, III. ÚS 338/2024, IV. ÚS 518/2024, I. ÚS 714/2024) a na ktoré v napadnutom uznesení poukázal i okresný súd. Ústavný súd nevidí žiadnu anomáliu v práve prejednávanom prípade, a teda ani žiaden výnimočný dôvod na to, aby sa od uvedených záverov odchýlil.

8. Okrem už uvedeného za ústavne udržateľné považuje ústavný súd aj odôvodnenie okresného súdu k argumentácii sťažovateľky o neprípustnosti návrhu na vydanie platobného rozkazu, podľa ktorého v čase posudzovania návrhu nemal a ani nemohol mať vedomosť o dôvode jeho neprípustnosti, ktorého existenciu tvrdí sťažovateľka, pričom sťažovateľkou uvádzané skutočnosti jednoznačne vyhodnotil ako vecné odôvodnenie odporu v zmysle § 11 ods. 1 zákona o upomínacom konaní, ktorými nemožno odôvodňovať spätne neprípustnosť návrhu na vydanie platobného rozkazu. Objasnil, že podmienkou na to, aby sa súd mohol vecne zaoberať obsahom podaného odporu, je, aby podaný odpor spĺňal zákonné podmienky stanovené v § 11 zákona o upomínacom konaní a nedošlo tak k jeho odmietnutiu v zmysle § 12 ods. 1 písm. a), b) alebo c) zákona o upomínacom konaní. Okresný súd tak vychádzal z predpokladanej odôvodnenosti uplatneného nároku žalobcu, ktorá viedla k vydaniu platobného rozkazu a ktorá mohla byť meritórne posúdená len na základe formálne správne podaného odporu sťažovateľky, čo sa pre nesplnenie nevyhnutných formálnych náležitostí (ktorých posúdenie predchádza vecnému prieskumu) nemohlo uskutočniť a za čo nesie procesnú zodpovednosť predovšetkým sťažovateľka ako žalovaná.

9. Navyše, hoci v odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľka ťažiskovo brojí proti platobnému rozkazu, toto nepremietla do návrhu na rozhodnutie (sťažnostného petitu), v ktorom sa celkom zreteľne domáha vysloviť porušenie svojich práv len napadnutým uznesením okresného súdu. Odhliadnuc od uvedeného, podstatou námietok sťažovateľky je vecná nesprávnosť platobného rozkazu, ktorá spočíva v neprípustnosti návrhu žalobcu. Vecnú nesprávnosť platobného rozkazu tak sťažovateľka mohla namietat' podaním vecne odôvodneného odporu spôsobom vyžadovaným v § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní. Ako už bolo uvedené, niet sporu o tom, že odpor sťažovateľky v zákonom stanovenej forme podaný nebol. Sťažovateľka tak proti postupu okresného súdu, ktorý sa prejavil v tom, že návrh žalobcu nebol odmietnutý a bol vydaný platobný rozkaz, nevyčerpala odpor podľa § 11 ods. 1 zákona o upomínacom konaní, ktorý je právnym prostriedkom nápravy, ktorý sťažovateľke priznáva zákon na ochranu jej základných práv, a preto aj v prípade, ak by ústavná sťažnosť vo vzťahu k platobnému rozkazu spĺňala zákonné náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, teda obsahovala formuláciu

návrhu rozhodnutia (petit) vymedzenú presne, určito a zrozumiteľne, bola by ústavná sťažnosť v rozsahu proti platobnému rozkazu okresného súdu podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná a ako taká by bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

10. Nie je tak dôvodná ani námietka sťažovateľky týkajúca sa absencie náležitého odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pretože okresný súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s výhradami sťažovateľky prezentovanými v rámci jej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Okresný súd pritom neponechal bez povšimnutia žiadnu zásadnú námietku sťažovateľky, pričom v tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že len nespokojnosť sťažovateľky s kvalitou odôvodnenia namietaného rozhodnutia ešte neznamená, že také rozhodnutie skutočne nespĺňa procesné garancie spravodlivého súdneho konania.

11. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, ktoré by malo ústavnoprávnu relevanciu. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa vysporiadal so skutočnosťami rozhodujúcimi pre odmietnutie odporu proti platobnému rozkazu ústavne udržateľným spôsobom. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Okresný súd primeraným spôsobom vysvetlil podstatu právnej úpravy aplikovanej v danej veci. Ústavný súd nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozhodnutia okresného súdu nič, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Okresný súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k záveru, že sú splnené zákonné predpoklady na zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu, ktorým bol odmietnutý odpor proti platobnému rozkazu, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru.

12. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky atakujúce nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia sú zjavne neopodstatnené, teda nesignalizujú existenciu príčinnej súvislosti s možným porušením jej práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu